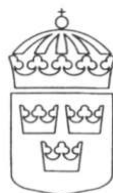

Riksdagens protokoll

1992/93:69

Fredagen den 26 februari

Kl. 9.00–9.25

Protokoll
1992/93:69

1 § Meddelande om svar på interpellationer

*Svar på
interpellation*

Till riksdagen hade inkommit följande skrivelser:

Interpellation 1992/93:82

Till riksdagen

Interpellation 1992/93:82 "Asyl- och flyktingpolitiken" av Sten Andersson i Malmö kommer att besvaras den 26 april 1993.

Interpellanten och jag har inte kunnat finna en tid för interpellationens besvarande inom den aktuella 4-veckorsfristen på grund av andra engagemang.

Vi har därför tillsammans med kammarkansliet träffat en överenskomst om att jag skall svara på interpellationen den 26 april.

Stockholm den 24 februari 1993

Birgit Friggebo

Interpellation 1992/93:83

Till riksdagen

Med hänvisning till riksdagsordningens 6 kap. 1 § får jag meddela att jag inte kan besvara Hans Göran Francks interpellation nr 83 om Mellanöstern inom den föreskrivna tiden fyra veckor. Jag avser att besvara interpellationen den 19 mars.

Stockholm den 22 februari 1993

Margaretha af Ugglas

2 § Svar på interpellation 1992/93:77 om en egenavgiftsfond för kulturskapare

Anf. 1 Kulturminister BIRGIT FRIGGEBO (fp):

Herr talman! Hans Göran Franck har frågat mig om jag avser att inrätta en särskild egenavgiftsfond för kulturskapare enligt Konstnärsutredningens förslag eller om jag har något annat förslag till rättvis lösning av kulturskaparnas problem i fråga om egenavgifter.

Den konstnärsutredning som Hans Göran Franck hänvisar till tillsattes i juni 1989 och redovisade sina förslag i maj 1990, dvs. till den då sittande socialdemokratiska regeringen.

Utredningen ansåg att ett generellt problem för rörelseidkande konstnärer är att deras marginalskatt även vid låga inkomster blir hög beroende på uttaget av socialavgifter i form av egenavgifter. Utredningen föreslog att frågan borde lösas utanför skattesystemets ram, genom att konstnärer skulle kunna kompenseras för erlagda egenavgifter upp till ett maximalt belopp av 15 000 kr ur en för ändamålet särskilt inrättad egenavgiftsfond.

Den föregående regeringen redovisade sina ställningstaganden till Konstnärsutredningens förslag i budgetpropositionen 1991.

När det gällde frågan om konstnärernas egenavgifter anförde statsrådet Göransson därvid att en omläggning av inkomstbeskattningen hade genomförts under år 1990 och att reglerna i flera avseenden hade utformats med hänsyn till konstnärernas förhållanden. Han påpekade också att socialavgifter även betalas på anställda konstnärers lön.

Den socialdemokratiska regeringens förslag innebar därför att något särskilt stöd för att motverka uttaget av egenavgifter inte borde införas.

Detta blev också beslutet i riksdagen, som samtidigt – med vissa kompletteringar – tillstyrkte regeringens förslag till uppföljning i övrigt av Konstnärsutredningen. Det innebar bl.a. en väsentlig ökning av visningersättningen åt bild- och formkonstnärer och vissa insatser för upphovsmännen på musikområdet.

Konstnärsutredningens förslag var därmed slutbehandlade. Det finns således inte någon kvardröjande fråga från betänkandet Konstnärens villkor som förutsätter ställningstagande från regeringens sida.

Vid de kontakter som har förevarit mellan Kulturdepartementet och konstnärernas organisationer under de senaste åren, bl.a. i samband med beredningen av regeringens budgetförslag, har frågan om inrättande av en särskild egenavgiftsfond inte prioriterats.

Dessa kontakter har i stället handlat om andra frågor, såsom biblioteksserättningen, avgifter på bibliotekslån, långtidsstipendier m.m. I dessa frågor har jag redovisat mina ställningstaganden i årets budgetförslag.

Jag anser mig inte ha anledning att inta någon annan ståndpunkt i den aktuella frågan än den riksdagen stannade för år 1991. Det finns enligt min mening möjlighet att gå andra vägar för att förstärka konstnärsskapets villkor. I årets budgetförslag har jag redovisat några förslag till åtgärder med detta syfte.

Regeringen fastställde i går direktiven till den parlamentariska utredningen om kulturpolitikens inriktning. Frågan om kulturskaparnas villkor är givetvis en fråga som kommer upp inom ramen för utredningen.

Anf. 2 HANS GÖRAN FRANCK (s):

Herr talman! I dagens ekonomiska krisläge drabbas kulturskapare, som alltid har varit låginkomsttagare, mycket hårt. Uppdragen har minskat mycket kraftigt. Många tvingas inskränka, eller upphöra med, sin kulturskapande verksamhet. Läget är mera allvarligt än vad som framgår av regeringens bedömning i budgetpropositionen.

Vi har en dold, icke registrerad arbetslöshet, som är flerfaldigt större bland kulturskapare än hos riksgenomsnittet. Försämringen fortsätter i det alltmer förvärrade ekonomiska läget. För kulturskapare blir det också allt svårare, för att inte säga omöjligt, att skaffa annat eller kompletterande arbete på arbetsmarknaden.

Kulturskapare som vänder sig till arbetsförmedlingen eller till AMS får sällan eller aldrig någon sysselsättning eller någon utbildningsmöjlighet. Även i fråga om vidareutbildning och omskolning är möjligheterna ytterligt begränsade.

Denna fråga måste uppmärksammas och åtgärdas. Kärnpunkten i min frågeställning är att kulturskapare bedöms som rörelseidkare. Det betyder att de inte har någon arbetslöshetskassa. Omkring 15 000 ansökningar om KAS avslogs 1991. Förra året var siffran betydligt högre. Större delen av dessa ansökningar avser just rörelseidkare.

För många återstår ingenting annat än att vända sig till socialtjänsten. På andra områden vidtas extraordinära åtgärder. Budgetpropositionen innehåller en hel del förslag som är värda uppskattning, men de är ändå i den nu rådande situationen otillräckliga.

Vad kulturministern svarar på frågan om handläggningen av en särskild egenavgift är väl känt, inte minst för mig och Thage G Peterson som har motionerat i ärendet.

Jag anser att det fordras speciella åtgärder på kulturskaparområdet. Jag menar att förslaget om en särskild egenavgiftsform bör omprövas, möjligen i reviderad form. Den nuvarande skattelagstiftningen drabbar kulturskapare, i förhållande till löntagare, alldeles för hårt.

Då kulturministern avisar Konstnärsutredningens förslag – och det inte heller finns något reviderat förslag, såvitt jag förstår – borde hon ha något annat förslag, men det redovisas inte i interpellationssvaret.

Hon hänvisar till en ny parlamentarisk utredning som nyligen har tillsatts. Vad direktiven innebär känner jag inte till, men jag undrar om de innebär möjligheter till så radikala förändringar att kulturarbetarnas villkor kan förbättras.

Hur länge dröjer det innan regeringen kan lägga fram förslag på grundval av en sådan utredning? Jag antar att det tar både två och tre år. Men något måste göras nu, utöver de förslag som finns. Jag tänker inte bara på budgetpropositionen, utan också på den socialdemokratiska motionen, som innehåller en del ytterligare förslag som skulle förbättra situationen. Men sammantaget är detta ändå otillräckligt.

Jag upprepar: I nuvarande mycket allvarliga läge måste extra åtgärder sättas in för kulturskaparnas sysselsättning.

Anf. 3 Kulturminister BIRGIT FRIGGEBÖ (fp):

Herr talman! Hans Göran Franck och jag kan vara överens om att kulturskaparna över huvud taget, även när det inte råder stora bekymmer på arbetsmarknaden, har en besvärlig situation. Det hänger samman med att inkomsterna är för låga, och det är det egentliga grundproblemet.

I det sysselsättningsläge som råder är situationen smärtsam också för kul-

turskaparna. Vi vet alla att arbetslösheten ofta är mycket högre bland kulturskaparna än bland andra grupper.

Riksdagen har ju, på förslag av regeringen, skapat möjligheter till ett friare användande av arbetsmarknadsstöd av olika slag. Inom ramen för detta finns ett utvecklingsstöd, som man kan diskutera med länsarbetsnämnderna. Detta stöd är särskilt bra för kulturskapare av olika slag. Det är viktigt att utnyttja den möjligheten.

Nu diskuteras i riksdagen förslag om särskilda sysselsättningsåtgärder, som också kommer att omfatta konstnärerna. Det gäller bl.a. konstnärlig utsmyckning av bostäder.

En förändring av upphovsrättslagen diskuteras. Där kommer också några förslag att aviseras. De har direkt inverkan på kulturskaparnas möjligheter att få inkomster.

Vi följer naturligtvis upp dessa frågor i budgetarbetet. Konstnärerna har signalerat att de tycker att bibliotekssättningar och stipendier är viktiga. Även om det inte är några jättelika reformer som har presenterats, sker det ändå successivt en höjning i de budgetar som har lagts fram.

Vidare har vi frågan om framtiden och den utredning som regeringen har tillsatt. I 1974 års kulturpolitiska mål fanns inget nämnt om kulturskaparnas ekonomiska villkor. Lika litet fanns det mål som angav kvalitetskriterier för stödet till kulturen. Jag har i utredningsdirektiven särskilt pekat på att man som en punkt skall ta upp de ekonomiska villkoren för kulturskaparna.

Anf. 4 HANS GÖRAN FRANCK (s):

Herr talman! Det är bra att kulturministern inte invänder mot min beskrivning av hur allvarligt läget är för kulturskaparna. Det förefaller mig att vi i stort sett har samma uppfattning om detta.

Skillnaden består i att jag är mera angelägen om att det nu skall vidtas ytterligare åtgärder utöver de som regeringen har redovisat. Det kulturministern sade om arbetsmarknadsstödet var bra. Jag utgår från att det kommer tillräckligt med information och anvisningar om detta. Det finns ett påtagligt behov.

Men åter till kärnfrågan. I Inkomstskattekommitténs betänkande fanns det en reservation. I reservationen sades det att ett särskilt inkomstslag för konstnärlig verksamhet borde finnas. Det sades vidare att konstnärer behöver stöd från framsynta och kulturmedvetna politiker och partier för att kunna få sina rättmätiga krav tillgodoseda.

Jag hade gärna sett att detta hade varit mina egna ord, herr talman. Men det var nuvarande finansministerns ord. Det innebär att Birgit Friggebo borde ha goda förutsättningar för att kunna bryta en lans för en omprövning av det som min interpellation rör, nämligen hur kulturskaparnas inkomster skall bedömas.

Jag vill gärna i det här sammanhanget referera till vad en f.d. kulturminister, Wikström, har sagt i denna fråga. Han anser att det är hög tid att fritt arbetande konstnärer av olika kategorier får ett inkomstslag där hänsyn tas till ojämnheten i inkomster, de ofrånkomliga kostnaderna för verksamheten och vilka sociala avgifter som verkligen hänför sig till konstnären själv.

Yttrandena, som även ger uttryck för min uppfattning, utgör anledning till

en omprövning. Möjligtvis kan omprövningen ske i en reviderad form. Jag hoppas att just kommittén som kulturministern hänvisar till skall ta upp frågan om en revidering. Men det fordrar snabbare åtgärder än vad kommittéförslaget kan leda till.

Prot. 1992/93:69
26 februari 1993

Svar på
interpellation

Anf. 5 Kulturminister BIRGIT FRIGGEBO (fp):

Herr talman! Det är helt rätt att det behövs framsynta politiker om det skall fattas bra beslut. Gudskelov spelar individerna fortfarande en roll i politiken! Det har på många olika sätt uppmärksammats, att vi trots den svåra ekonomiska situationen och trots att vi tvingas göra nedskärningar, besparingar och omstruktureringar på nästan varje budgetpost i den stora budgeten har lyckats hålla kulturbudgeten intakt – och t.o.m. fått utrymme för nya reformer under de senaste två budgetarna. Den allmänna reformverksamheten kommer naturligtvis också kulturskaparna till del.

Hans Göran Franck redovisade en reservation av finansministern i Inkomstskattekommitténs betänkande. Det är helt riktigt att Folkpartiet sedan länge har engagerat sig för dessa frågor och talat om ett särskilt inkomstslag för konstnärerna.

När vi sedan skulle fatta beslut i riksdagen om skattereformen blev det desto mera viktigt att vi inte vidtog sådana åtgärder som skulle drabba konstnärerna. Det fanns en rad olika förslag som skulle ha påverkat konstnärerna negativt. Sådana exempel är att ta bort upphovsmannakontot, att ändra vinstkriteriet i näringsverksamhet och att göra inskränkningar i kvittningen av underskotten mellan olika inkomstslag. Under förhandlingarna mellan Socialdemokraterna och Folkpartiet blev en viktig åtgärd att säkerställa dessa möjligheter. I propositionen finns hänvisningar till att förändringarna har vidtagits, bl.a. för att säkerställa konstnärernas villkor.

Det var nog bra att det fanns en reservation från Anne Wibble i själva utredningen. Det blev en grund för att ganska kraftfullt driva fram att det inte skulle bli förändringar på den punkten. Jag tycker att inte bara Folkpartiet skall ta åt sig äran utan även den socialdemokratiska regeringen, som slutligen skrev propositionen.

Jag kan avslutningsvis bara hänvisa till de direktiv som regeringen antog i går, där det särskilt pekas på att det i 1974 års kulturpolitiska mål inte fanns någonting nämnt om kulturskaparnas ekonomiska villkor, som ju är grunden för att vi över huvud taget får ett kulturellt skapande, något som vi andra som inte är riktigt lika duktiga kan få njuta av.

Anf. 6 HANS GÖRAN FRANCK (s):

Herr talman! Låt mig ge ett exempel på hur situationen är. Jag kunde nyligen läsa i en Stockholmstidning att 300 konstnärer tvingas lämna sina ateljéer i Stockholm på grund av den ekonomiska situationen och drastiska höjningar av omkostnader.

Jag sade något om den socialdemokratiska motionen. Det finns några saker i den som jag tycker att det i det här sammanhanget finns anledning att nämna, bl.a. förslaget att återinföra stödet för konstnärlig utsmyckning i bostadsområden. Motionärerna anger en ram för detta om 15 miljoner kronor.

Man tar också upp frågan om lönebidrag och en del annat som jag inte hinner gå in på.

Det gäller nu verkligen att samla upp goda förslag som kan ge snabbare resultat än som kan komma fram genom den ny tillsatta utredningen. När jag utarbetat min interpellation har jag fått kontakt med åtskilliga av kulturskarnas organisationer. Jag vet att kulturministern i samband med budgetarbetet har haft reguljära kontakter med dem, och det är bra.

Jag vill till slut säga, herr talman, att jag tycker att kulturministern i det nuvarande allvarliga ekonomiska läget, som är särskilt betungande för många konstnärer – jag har personlig kontakt med åtskilliga av dem – skulle överväga att ha en ny träff med kulturskapsorganisationerna. Detta för att göra en uppföljning av situationen just nu och se om man inte skulle kunna lägga fram ytterligare förslag, framför allt för att förbättra konstnärernas uppdrags- och sysselsättningsläge, men också för att skapa bättre möjligheter till inkomster åt dem. Många av dem är nu ekonomiskt mycket hårt trängda.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Hänvisning av ärenden till utskott

Föredrogs och hänvisades
Propositionerna
1992/93:121 och 172 till bostadsutskottet
1992/93:173 till socialutskottet
1992/93:178 till socialförsäkringsutskottet
1992/93:182 till finansutskottet
1992/93:183 och 184 till jordbruksutskottet

Motionerna
1992/93:K24 och K25 till konstitutionsutskottet

4 § Bordläggning

Anmälades och bordlades
Propositionerna
1992/93:168 Reserabatter för studerande, m.m.
1992/93:180 Riktlinjer för en kretsloppsanpassad samhällsutveckling

Anmälades att följande interpellation framställts

den 25 februari

1992/93:91 av *Bertil Måbrink* (v) till kulturministern om Peru och de mänskliga rättigheterna:

Rapporter om kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Peru från organisationerna Amnesty International och Americas Watch talar ett tydligt och skrämmande språk.

I maj förra året publicerade Amnesty International rapporten "Peru, Mänskliga rättigheter under president Alberto Fujimoris regering". Innehållsförteckningen till den 31-sidiga rapporten talar för sig själv: försvinnanden, utomrättsliga avrättningar, tortyr och misshandel, hot, attacker och mord utförda av paramilitära grupper. Vidare förekommer försvinnanden och utomrättsliga avrättningar utförda av civila försvarspatruller, godtyckliga frihetsberövanden och åsiktsfångar.

I rapporten framhålls att lag 24,150 tillhandahåller den politisk-militära kommandanten utomordentliga maktbefogenheter som används för att kringgå viktiga garantier för mänskliga rättigheterna i Peru.

Militären har rätt att göra husrannsakingar utan domstolsbeslut och också gripa människor utan rättslig kontroll. Det utbredda användandet av icke erkända gripanden är en orsak till det stora antalet försvinnanden, utomrättsliga avrättningar och tortyr i de zoner där undantagstillstånd råder.

Amnesty fortsätter med att konstatera att upplösandet av kongressen i april 1992 stoppade arbetet för alla parlamentsutskott inkluderande de som arbetade med mänskliga rättigheter.

Den 9 april utfärdades tre förordningar som avsatte alla domare i domstolen för konstitutionella garantier, 13 domare i Högsta domstolen och alla medlemmar i det nationella domarrådet och av domarnas distriktsråd.

Den 23 april utfärdades ytterligare en förordning genom vilken mer än 120 domare i Lima och Callao avskedades. På detta sätt har de strukturer och procedurer som skyddar de mänskliga rättigheterna i Peru allvarligt undergrävt enligt Amnesty.

Under president Fujimoris första 21 månader vid makten fram till utgången av april 1992 har Amnesty International mottagit information om 495 "försvinnanden" efter gripanden utförda av säkerhetsstyrkor. Den verkliga siffran kan vara mycket högre.

Amnesty International har fått oavbrutna rapporter om tortyr och misshandel utförd av Perus säkerhetsstyrkor. Under president Fujimoris första 21 månader vid makten har man informerats om 62 fall av tortyr. Detta reflekterar dock inte det verkliga antalet. Många fall av tortyr rapporteras aldrig därför att offret fruktar repressalier, medan andra som rapporterats som "försvinnanden" eller utomrättslig avrättning också föregåtts av tortyr.

Systematisk misshandel, nästan dränkning, elchocker, upphängning i armarna under lång tid och hot om stympning eller dödande är de vanligaste

formerna av tortyr. Det finns också många rapporter om att soldater har torturerat kvinnor och unga flickor genom att våldta dem, ibland upprepade gånger.

Amnesty International har också fått många rapporter om övergrepp som begåtts av den väpnade oppositionen Partido Comunista del Peru (Sendero Luminoso) och Movimiento Revolucionario Túpac Amaru (MRTA). Det gäller bl.a. tortyr, stympning och mord på försvarslösa civila.

En annan välkänd organisation som arbetar med frågor som rör mänskliga rättigheter, Americas Watch, publicerade i augusti 1992 en rapport med titeln: "Peru, Civilt samhälle och demokrati under eld".

De bedömningar som görs i denna 34-sidiga rapport överensstämmer i allt väsentligt med Amnesty Internationals rapportering. Americas Watch pekar särskilt på att definitionen på terrorism ändrades i maj förra året så att den inte längre bara innefattar våldshandlingar utan även brottet att skapa oro i samhället. Under denna nya definition kan journalister och människorättsaktivister falla på grund av vad de skrivit och straffas med fängelse i minst 20 år.

I artikel 7 i terroristlagen anges att "ursäktande av terrorism" är ett brott som ger 6–12 års fängelse. Denna artikel hotar enligt Americas Watch yttrandefriheten och kan leda till att legitimt journalistiskt arbete bestraffas liksom arbete för de mänskliga rättigheterna och advokaters arbete som försvarare.

Mot denna bakgrund har den svenska regeringen i ett antal pilotfall som beslutades i juli 1992 gjort bedömningen att den som rest ut ur Peru med eget pass inte har anledning att frukta förföljelse i flyktkonventionens bemärkelse från peruanska myndigheter eller paramilitära grupper.

Dessutom har man slagit fast att den som "kan antas ha verkat för" Sendero Luminoso, MRTA eller en organisation med anknytning till dessa på grund av särskilda skäl under inga förhållanden kan få uppehållstillstånd som de facto-flykting.

Detta har lett till att ett antal personer, som utan att det ifrågasatts av regeringen upprepade gånger utsatts för ohygglig tortyr av den peruanska polisen, nu skall skickas tillbaka till Peru. Det gäller också ungdomar som har syskon som försvunnit efter att ha gripits av den peruanska polisen.

Min fråga till kulturministern blir därför:

Vilka garantier har den svenska regeringen för att de som nu skall avvisas till Peru inte drabbas av "försvinnande", tortyr eller annan omänsklig behandling?

6 § Anmälan om frågor

Anmälades att följande frågor framställdes

den 25 februari

1992/93:417 av Margitta Edgren (fp) till kulturministern om asylsökandes rätt att arbeta:

Från 1 juli 1992 har asylsökande rätt att ta ett arbete på den reguljära arbetsmarknaden i de fall Invandrarverket gör bedömningen att de kommer att få vänta mer än fyra månader på ett besked om uppehållstillstånd.

Det visar sig att detta beslut inte är så entydigt som det synes vara. Vid ett studiebesök på en socialförvaltning framförde socialsekreterarna att detta gäller fram till dess att den asylsökande fått avslag på sin begäran om uppehållstillstånd. De asylsökande som haft arbete men fått avslag och överklagar avslaget får alltså inte fortsatt rätt att arbeta i väntan på definitivt besked. Faktum är att 99 % som får avslag överklagar och finns kvar i Sverige ytterligare tid. Den tolkning av beslutet om tillfälligt arbetstillstånd för vilken jag här har redogjort kan knappast vara korrekt.

Avser statsrådet att klargöra att den asylsökande som vill och kan försörja sig själv bör få göra det under hela väntetiden?

1992/93:418 av *Ewa Hedkvist Petersen* (s) till statsrådet Beatrice Ask om de små skolorna:

I Läroplanskommitténs förslag till ny läroplan och timplan för grundskolan föreslås en ämnessplittring som innebär att samhälls- och naturläran skall delas upp i sju ämnen i årskurs 6. Då skall också ett nytt språk tillkomma som ämne.

Många skolor är redan i dag beroende av elevunderlaget i de sex årskurserna i låg- och mellanstadiet för att överleva. Den ämnessplittring som föreslås kan därför bli ett hot mot små landsbygds- och glesbygds-skolor, om eleverna redan i sexan måste åka till centralskolor för att få ämnesundervisning.

Min fråga är därför:

Är skolministern beredd försvara de små skolornas existens under beredningen av Läroplanskommitténs förslag?

1992/93:419 av *Harald Bergström* (kds) till kulturministern om försäkringskydd för flyktingar:

Om en asylsökande, boende på en SIV-förläggning, blir orsak till skada vid en olyckshändelse under sin fritid, finns inget försäkringsskydd, detta såvitt inte vederbörande själv tecknat en försäkring, vilket torde höra till undantagen. Sker däremot olyckan under s.k. organiserad sysselsättning i Invandrarverkets regi finns försäkring gällande med både olycksfallsdel och ansvarsdel.

Jag har exempel där en man själv måste betala reparationen av sin skadade bil efter att ha blivit påkörd av en fritidscykelnde flykting.

En följd av en olycka av ovan beskrivet slag är att flyktingfientlighet tenderar spridas och fördjupas.

Finns det planer på att t.ex. utvidga den redan tecknade SIV-försäkringens giltighet att gälla även fritidsaktiviteter?

1992/93:420 av *Barbro Westerholm* (fp) till kulturministern om asyl för homosexuella:

Homosexuella förföljs och straffas i en rad länder, bl.a. i Ryssland. Enligt uppgift får ett par ryska homosexuella medborgare inte asyl i Sverige trots att de är åtalade för brott mot 121 § i den ryska strafflagen, som förbjuder homosexuella förbindelser.

Med anledning av det ovan anförda vill jag fråga:

Vilka åtgärder ämnar statsrådet vidta för att flyktingar som förföljs i sitt hemland på grund av sin sexuella läggning skall kunna beviljas asyl i Sverige?

1992/93:421 av *Berith Eriksson* (v) till kulturministern om uppföljningen av avvisningsärenden:

Både den förra och den nuvarande regeringens invandrarminister har många gånger försäkrat här i kammaren att svenska myndigheter noga följer vad som händer de asylsökande som man utvisar ur landet.

Under senaste tiden har många, alltför många, rapporter kommit om att avvisade personer fängslats redan på flygplatsen när de återvänt. Ett exempel är en gravid kvinna från Syrien, ett annat en man från Iran som utvisades trots att han försökt ta sitt liv och trots att både polis och läkare vädjat om att utvisningen skulle vänta. Det finns många fler sådana exempel.

Jag vill fråga kulturministern:

Vilka åtgärder har regeringen vidtagit för att följa upp vad som händer avvisade personer vid återkomsten till hemlandet och hur har denna information återförts till Invandrarverket och Utlänningsnämnden?

1992/93:422 av *Berith Eriksson* (v) till socialministern om ensamförälderstödet:

Det har uppstått en olägenhet med det engångsbidrag som skall utgå för att kompensera ensamstående föräldrar för skattereformen. Det var tänkt att de skulle få ut 1 800 kr.

Alla som har rätt att få bidraget har inte kunnat ansöka om detta eftersom de inte nåtts av någon information. Ofta är det just de personer som är i störst behov av pengarna: nyskilda och ensamstående som har ekonomiska problem.

Det behövs en förändring av systemet för nu måste många ensamstående föräldrar överklaga till länsrätterna.

Jag vill därför fråga socialministern:

Avser regeringen att komma med förslag som underlättar för de grupper som har missat informationen om ensamförälderstödet att på ett enklare sätt än att överklaga få sin kompensation?

den 26 februari

Prot. 1992/93:69

26 februari 1993

1992/93:423 av *Claus Zaar* (nyd) till finansministern om den svenska kronan och småföretagen m.m.:

Kronans fall riskerar att fortsätta att försämra situationen för många små och medelstora företag. Enligt finansiella bedömare är förtroendet för den svenska kronan nu sviktande.

Vilka åtgärder kommer finansministern att vidta för att på kort sikt förbättra situationen för den svenska kronan och det allvarliga finansiella läget för små och medelstora företag?

7 § Kammaren åtskildes kl. 9.25.

Förhandlingarna leddes av förste vice talmannen.

Vid protokollet

BENGT TÖRNELL

/Barbro Nordström

Innehållsförteckning

Fredagen den 26 februari

1 § Meddelande om svar på interpellationer	1
2 § Svar på interpellation 1992/93:77 om en egenavgiftsfond för kulturskapare	1
Kulturminister Birgit Friggebo (fp)	
Hans Göran Franck (s)	
3 § Hänvisning av ärenden till utskott	6
4 § Bordläggning	6
5 § Anmälan om interpellation	
1992/93:91 av Bertil Måbrink (v) om Peru och de mänskliga rättigheterna	7
6 § Anmälan om frågor	
1992/93:417 av Margitta Edgren (fp) om asylsökandes rätt att arbeta	8
1992/93:418 av Ewa Hedkvist Petersen (s) om de små skolorna	9
1992/93:419 av Harald Bergström (kds) om försäkringsskydd för flyktingar	9
1992/93:420 av Barbro Westerholm (fp) om asyl för homosexuella	10
1992/93:421 av Berith Eriksson (v) om uppföljningen av avvsningsärenden	10
1992/93:422 av Berith Eriksson (v) om ensamförälderstödet .	10
1992/93:423 av Claus Zaar (nyd) om den svenska kronan och småföretagen m.m.	11